

Lokalgrupper

Kommunikationen i gruppen:

Der må skabes en ramme af tryghed og fællesskab.
Alle problemstillinger tages alvorligt og alle spørgsmål er vigtige.

Patienthistorien.

Siden sidst.

Den enkelte må få mulighed for at fortælle sin historie og få drøftet de problemstillinger, der trænger sig på.

For mange er fortællingen af deres patienthistorie med til at sætte forløbet i et mere afklaret lys og oplevelserne kan måske efterhånden falde lidt på plads.

Gruppen må være meget lyttende og ingen må afbryde.

Giv plads og rum til den enkelte, pauser er gode og er med til at samle tankerne eller sætte dem på plads.

Går en fortæller i stå, så tøv lidt og se om personen ikke selv kommer i gang igen. Man kan gentage noget af den sidste sætning personen sagde og så kigge afventende.

En fortæller kan godt blive berørt og knibe en tåre. Det er med til at forløse sorgen og er for nogle en vigtig del af processen. Det er vigtigt, at man ikke forsøger at minimere problemet, men giver udtryk for, at det er svært. Gråd skal ikke stoppes, men rummes.

Sorg skal også rummes og ikke minimeres.

Når fortælleren er færdig, så kan gruppen nænsomt spørge uddybende.

Giver fortællende udtryk for et problem, må gruppen nænsomt prøve at guide fortælleren til selv at finde en brugbar løsningsmodel.

Hvad ville være en brugbar løsning for dig?

Gode råd gives kun efter opfordring, gode råd uden opfordring er ofte ubrugelige.

Jytte Gamby